

POSTANOWIENIE

5 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 5 sierpnia 2024 r. w Warszawie
zażalenia K. K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Radomiu
z 4 kwietnia 2024 r., IV WSC 8/24 (IV Ca 618/23),
w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko K. K.

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 stycznia 2024 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił apelację pozwanego K. K. wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w Koźlenicach z 31 maja 2023 r., którym stwierdzono wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego powoda R. K. wobec pozwanego z dniem 31 maja 2023 r. Postanowieniem z 4 kwietnia 2024 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną pozwanego od tego wyroku ze względu na jej niedopuszczalność *rationae materiae* wynikającą z art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. Pozwany złożył osobiście sporządzone zażalenie na to orzeczenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje;

Stosownie do art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, które dotyczy także czynności procesowych podejmowanych przed sądem niższej instancji, chyba że strona jest osobą wymienioną § 2 tego artykułu, o czym pozwany został pouczony (k.138 akt). Pozwany nie posiada wymaganej przez ten przepis zdolności postulacyjnej, stąd jego zażalenie powinno być sporządzone i podpisane przez adwokata lub radcę prawnego. W świetle ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, zażalenie sporządzone i podpisane przez stronę nie mającą zdolności postulacyjnej przed Sądem Najwyższym jest dotknięte brakiem formalnym nieusuwalnym, skutkującym odrzuceniem wniesionego środka odwoławczego *a limine* jako niedopuszczalnego, bez wzywania do uzupełniania tego braku i bez możliwości jego usunięcia, nawet przez następnie ustanowionego zawodowego pełnomocnika procesowego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 lutego 2012 r. V CZ 132/11; z 21 września 2011 r. I CZ 59/11; z 25 sierpnia 2010 r. II UZ 16/10 oraz z 6 listopada 2008 r. III CZ 35/08). Skutki niezachowania przymusu adwokackiego normowanego przez art. 87¹ § 1 k.p.c. reguluje ogólnie art. 130 § 5 k.p.c.; w odniesieniu do środków odwoławczych objętych przymusem adwokackim, w tym zażaleń do Sądu Najwyższego, obowiązują szczególne regulacje (art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 i art. 373 § 1 k.p.c.) przewidujące odrzucenie wniesionego osobiście przez stronę zażalenia jako niedopuszczalnego.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

[SOP]

[ms]